

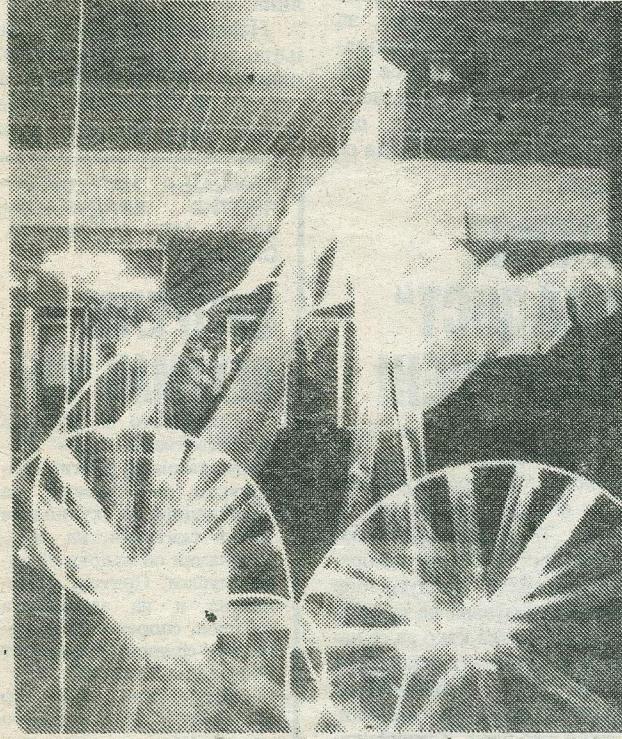
ИЗЛОЖБИ

РЕКОНСТРУИРАНА ПОЕТИКА НА СЕЛОТЕЈПОТ

(КОН ИЗЛОЖБАТА НА СИМОН УЗУНОВСКИ ПО ПОВОД 20 ГОДИНИ ТВОРЕШТВО, ВО МУЗЕЈОТ НА ГРАД СКОПЈЕ)

Најголем проблем и предизвик за едно релевантно презентирање на уметниците што се изразувале во различни ликовни области и медиуми претставува изнагањето адекватен методолошки пристап кој во целиот разновиден по структура материјал ќе ја најде внатрешната логика според која функционираат дадените фрагменти на авторовото творештво.

Во изложбата на Симон Узуновски, што претставува богат пресек на сите негови уметнички активности (слики, апликации, објекти, сценографии), на прв поглед изгледа взадудна потрагата по една таква унифицирачка методологија. Се добива впечаток дека рамноправно време, ангажман и простор им е посветен и на најконцептуализираните објекти од селотејп без некое нагласено проблематизирање на нивната взајемна контрадикторност (присутно во текстовите во предговорот за каталогот). Сепак, контрапостирањето на дијаметрално спротиставените облици на уметничко делување нужно води кон една деконструктивистичка постапка: преиспитување на воспоставените дихотомии како што се уметност /природа, уметност/ живот, концептуализација /комерцијализација, апстракција /евакуација, транспарентност/ густина, материјал/форма.

СИМОН УЗУНОВСКИ: „ПРЕСПАНЕЦ“, 1984 (ЖИЦА, СЕЛОТЕЈП И ДРВО)

За Узуновски не постојат „пониски“ и „повисоки“ уметнички облици. Ваквото „десакрализирање“ на концептуализираниот уметнички чин кој рамноправно е третиран со егзистенцијално детерминираната комерцијалност произлегува токму од специфичноста на уметничката кариера на Узуновски – творештвото што се протега во последните дваесет години во различни медиуми, па и професии, нужно ги релативизирало дистинциите меѓу различните креативни изрази, но и меѓу животот и уметноста (во времето кога тој ја започнувал својата кариера ваквата релативизација била најактуелна). Дури, во еден момент, како најизразена, а најмалку проблематизирана со оваа изложба, се покажува дистинцијата меѓу реконструираните објекти (претежу датирани 1976 год.) и сликите изведени во манир на апстрактниот експресионизам (од 1976 до денес) кој како парадигма на музејската естетика историски бил и една од главните причини за појавата на повеќе алтернативни уметнички облици на делување.

Затоа, во оваа изложба вибрира една амбивалентност, една внатрешна противречност, впрочем каква што е и целата кариера на Узуновски. Во секој случај, неминовно треба да се нагласи автентичноста на овој ликовен „полиглот“ чии интервенции во простор, објекти и перформанси имаат завидно место во периодот на воиниституционалните ликовни збиднувања (Шемов, Фидановски, Бежан, Коцоман) што уште повеќе можело да се нагласи со изложување на попрецизна документација (датирани скиси, фотографии) за реконструираните објекти.

Сузана МИЛЕВСКА